

**STEPHEN
KING
BILLY
SUMMERS**

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

„I once was lost, but now am found.“
„Amazing Grace“¹

¹ „Căci rătăcit am fost, dar azi m-am regăsit“, fragment dintr-un imn religios („Mărețul Har“), din 1779, ale cărui versuri au fost scrise în 1772 de către poetul și preotul anglican John Newton (n. tr.).

CAPITOLUL 1

1

Billy Summers stă în holul hotelului, așteptându-și mașina. Este vineri, pe la amiază. Cu toate că citește o carte de benzi desenate, mare cât o revistă, care se cheamă *Archie's Pals 'n' Gals*¹, el se gândește la Émile Zola și la al treilea roman al acestuia, considerat de mulți critici prima lui mare operă, *Thérèse Raquin*. Își spune că pare o carte scrisă de un tânăr. Își spune că Zola abia începuse să exploateze ceea ce avea să se dovedească a fi un zăcământ cu adevărat fabulos. Își spune că Zola a fost – este – varianta de coșmar a lui Charles Dickens. Își spune că aceasta ar fi o premisă excelentă pentru un eseu. Nu că el ar fi scris unul vreodată.

La 12:02, ușa se deschide și doi bărbați intră în hol. Unul este înalt și are părul negru pieptănat în stilul „pompadour”², la modă prin anii '50. Celălalt este scund și cu ochelari. Amândoi sunt

¹ Serie de benzi desenate din universul Archie Comics publicate între 1952 și 1991 și apoi între 1992 și 2001 (într-un format special, 13x18 cm). Ele îl au drept protagonist pe celebrul Archie Andrews din Riverdale, cel mai longeviv personaj BD, ale cărui aventuri au început să fie publicate încă din 1939 (n. red.).

² Coafură în care părul mai lung din creștet este tapat și pieptănat spre spate (n. tr.).

îmbrăcați în costum. Toți oamenii lui Nick poartă costume. Billy îl cunoaște pe cel înalt din vest. Lucrează de multă vreme cu Nick. Îl cheamă Frank Macintosh. Din cauza frezei ăleia, unii dintre tipii lui Nick îi spun „Frankie Elvis“ sau – pentru că i-a apărut o chelie micuță la spate – „Eclipsă Elvis“. Dar nu i-o zic în față. Billy nu îl știe pe celălalt individ. Probabil că este un localnic.

Macintosh întinde mâna. Billy se ridică și i-o strânge.

– Salut, Billy, a trecut ceva vreme! Mă bucur să te văd.

– Și eu mă bucur să te văd, Frank.

– El e Paulie Logan.

– Salut, Paulie!

Billy dă noroc cu tipul cel scund.

– Îmi pare bine de cunoștință, Billy.

Macintosh ia din mâna lui Billy revista cu pățaniile lui Archie.

– Bag seamă că tot benzi desenate citești.

– Mda, spune Billy. Da, da. Îmi plac mult de tot. Alea noastre. Câteodată și alea cu supereroi, dar nu la fel de mult.

Macintosh răsfoiește revista și îi arată ceva lui Paulie Logan.

– Ia te uită la gagicuțele astea! Frate, îmi vine să fac laba doar uitându-mă la ele.

– Una e Betty și cealaltă, Veronica, îl lămurește Billy, luând înapoi revista. Veronica e gagică lui Archie și Betty vrea să-i ia locul.

– Cărți adevărate citești? Îl întreabă Logan.

– Mai citesc, dacă sunt plecat la drum lung. Și reviste. Dar cel mai mult benzi desenate.

– Bravo, bravo! spune Logan, făcându-i cu ochiul lui Macintosh.

Gestul lui nu e prea subtil, iar Macintosh se încruntă. Însă pe Billy nu-l deranjează.

– Gata de drum? Îl întreabă Macintosh.

– Sigur că da.

Billy îndeasă revista în buzunarul de la spate. Acolo vor sta Archie și gagicile lui sexy. Și eseul încă nescris. Despre tihna pe care ți-o aduc tunsorile și comportamentele care nu se schimbă. Despre Riverdale și despre cum a încremenit timpul în locul acela.

– Atunci, hai să mergem! zice Macintosh. Ne așteaptă Nick.

2

Macintosh conduce. Logan spune că el va sta în spate pentru că este scund. Billy se așteaptă să o ia către vest, pentru că acolo e zona mai simandicoasă a acestui oraș, iar lui Nick Majarian îi place să trăiască pe picior mare, fie că se află acasă sau în altă parte. Și nu poate să sufere hotelurile. Însă mașina pornește spre nord-est.

La vreo trei kilometri distanță de centrul orașului, ajung într-un cartier care lui Billy i se pare a fi locuit de oameni din clasa de mijloc a societății. Cu vreo trei sau patru trepte peste parcul cu rulote în care a crescut el, dar nu cine știe ce mare lux. Fără vile cu porți înalte. Pe micile peluze se învârtesc aspersoarele. Cele mai multe dintre casele de aici au un singur nivel. Majoritatea sunt bine întreținute, dar câteva ar cam avea nevoie de o zugrăveală nouă și pe unele dintre peluze au pus stăpânire buruienile. Observă o casă cu o bucată de carton proptită peste o fereastră spartă. În fața alteia, un bărbat gras în bermude și maiou stă tolănit pe un șezlong, cumpărat fie de la Costco, fie de la Sam's Club, bea bere și se uită la ei. Americanii o duceau binișor de ceva vreme, dar poate asta urma să se schimbe. Billy cunoaște cartierele de acest fel. Sunt un fel de barometru, iar valoarea indicată de el a cam început să scadă. Oamenii care locuiesc aici merg la slujbe din acelea unde sunt obligați să ponteze la fiecare intrare și ieșire din tură.

Macintosh conduce mașina pe aleea din fața unei case cu etaj și cu peluza destul de neîngrijită. E zugrăvită într-un galben șters. Nu-i urâtă, dar nu arată ca o casă în care ar dori să locuiască Nick Majarian, chiar și pentru câteva zile. Pare un loc potrivit mai degrabă pentru vreun mecanic sau vreun om de serviciu de la aeroport, care să trăiască aici cu nevasta lui pasionată de cupoanele de reduceri și cu cei doi copii, și care să-și plătească ratele la ipotecă în fiecare lună și să se ducă la bowling în fiecare seară de joi.

Logan deschide portiera din dreptul lui Billy, care își pune pe bord cartea cu benzi desenate și coboară din mașină.

Macintosh o ia înainte pe treptele terasei. Afară e foarte cald, dar înăuntru este aer condiționat. Nick Majarian stă în picioare în holișorul care duce la bucătărie. E îmbrăcat cu un costum care probabil costă la fel de mult ca rata la ipoteca acestei case. Părul rar îl poartă pieptănat lins pe țeastă, nici vorbă de freză „pompadour“, că n-are de unde. Chipul îi este rotund și bronzat de soarele din Vegas. Este un individ corpulent, dar, când îl strânge în brațe pe Billy, acesta simte că burta lui imensă e tare ca o stâncă.

— Billy! exclamă Nick și apoi îl sărută pe amândoi obraji.

Îl pupă zgomotos și entuziasmat. Pe buze i s-a lățit un zâmbet de toată frumusețea.

— Billy, Billy, măi, omule, ce mult mă bucur să te vad!

— Și eu mă bucur, Nick.

Se uită în jur.

— De obicei, stai într-un loc mai elegant decât ăsta.

Face o pauză. Apoi continuă:

— Sper că nu te deranjează că ți-o spun.

Nick râde. Are un râs frumos, un râs molipsitor, care se potrivește foarte bine cu zâmbetul. Începe să râdă și Macintosh, iar Logan se mulțumește doar să surâdă.

— Am o căsuță în cartierul de vest. Pe termen scurt. Să am grijă de ea cât e proprietarul plecat. În curtea din față e o fântână. Cu un copilaș în pielea goală în mijlocul ei... știu că i se zice cumva...

Heruvim, îl completează Billy în gând, dar nu deschide gura ca să-l lumineze. Își vede în continuare de zâmbetul lipit pe buze.

— În fine, și puștiul ăla mic se pișă apă. O să vezi, o să vezi. Nu, casa asta nu-i a mea, Billy. A ta e. Cu condiția să accepți contractul.

3

Nick îi face turul casei.

— Complet mobilată, spune el, de parcă ar încerca să o vândă. Poate chiar asta face.

Casa are două niveluri; la etaj se află trei dormitoare și două băi, a doua mai mică, probabil destinată copiilor. La parter sunt bucătăria, un living și o sufragerie atât de mică, încât pare mai degrabă un separeu. Cea mai mare parte a pivniței a fost transformată într-o sală mare, cu covor pe jos, cu un televizor imens într-un capăt și o masă de ping-pong în celălalt. Cu șiruri de spoturi pe tavan. Nick îi zice „camera de joacă“. Și aici se opresc și se așază pe scaune.

Macintosh îi întreabă dacă ar dori să bea ceva. Le spune că pot alege între apă minerală, bere, limonadă și ceai cu gheață.

— Eu vreau un Arnold Palmer, spune Nick. Jumătate ceai, jumătate limonadă. Cu multă gheață.

Billy zice că sună bine și că vrea și el. Vorbesc vrute și nevrute până le vin băaturile. Nick îl întreabă pe Billy cum a călătorit. Billy răspunde că bine, dar nu-i zice de unde a venit cu avionul și nici Nick nu e curios. Nick vrea să știe ce părere are despre afurisitul ăla de Trump și Billy spune că n-are nicio părere. Nu prea mai au ce să vorbească, dar nu-i nimic pentru că apare Macintosh cu o tavă pe care sunt două pahare înalte. Imediat ce Macintosh iese din încăperea, Nick trece direct la subiect.

— L-am sunat pe amicul tău, Bucky, și el mi-a zis că ai cam vrea să te retragi din activitate.

— Mă gândesc la asta. Sunt în branșă de prea multă vreme. De prea multă.

— Corect. De fapt, câți ani ai?

— Patruzeci și patru.

— Și faci treaba asta de când ai ieșit din armată?

— Cam așa ceva.

Este convins că Nick știe toată povestea.

— Câți în total?

Billy ridică din umeri.

— Nu mai țin minte.

Au fost șaptesprezece. Optsprezece – dacă îl ia în calcul și pe primul, pe bărbatul cu brațul în glips.

— Bucky zice că ai putea să te mai ocupi de încă unul, dacă îți convine prețul.

Așteaptă întrebarea lui Billy, dar acesta nu scoate o vorbă. Așa că Nick continuă.

— În cazul ăsta, prețul e foarte mare. Dacă accepți, ai să-ți petreci tot restul vieții cu burta la soare. Ai să stai tolănit în hamac și ai să bei doar *piña colada*.

Îi scânteiază iarăși zâmbetul larg.

— Două milioane... Cinci sute de mii – în avans. Restul, după.

Fluieratul prin care Billy își exprimă surprinderea nu este deloc prefăcut; de fapt, el nici nu crede că se preface, ci doar că își scoate în față *eul tember*, acela pe care îl prezintă tipilor de felul lui Nick, Frank și Paulie. Și care este ca o centură de siguranță. Nu o folosești pentru că te aștepti la vreun accident, ci pentru că n-ai de unde să știi ce se poate rostogoli de pe deal chiar pe acea parte a drumului unde te afli. Același principiu se aplică și pentru drumul vieții, pe care oamenii virează alandala și o mai iau pe contrasens.

— De ce atât de mult?

Suma maximă primită la un contract a fost șaptezeci de mii.

— Nu-i vorba de un politician, nu? Pentru că nu mă ocup de așa ceva.

— Nici pe departe.

— E un om rău?

Nick râde, clatină din cap și se uită la Billy cu simpatie sinceră.

— Întotdeauna aceeași întrebare.

Billy dă din cap.

O fi *eul tember* un fel de mască, dar un lucru este perfect adevărat: el, unul, nu se ocupă decât de oameni răi. Așa poate să doarmă liniștit. Se înțelege de la sine că își câștigă existența lucrând pentru oameni răi, sigur că da, numai că lui Billy nu i se pare că asta ar reprezenta vreo dilemă de natură morală. Nu îl deranjează să fie plătit de niște oamenii răi ca să ucidă alți oameni răi. De fapt, se consideră un fel de gunoier cu o armă de foc.

— Este o persoană foarte rea.

— Bine...

— Și cele două milioane nu vin de la mine. Eu nu sunt decât intermediarul în afacerea asta și primesc un comision. Dar nu un procent din banii tăi; ai mei sunt pe lângă alea două milioane.

Nick se apleacă și își strânge mâinile care-i atârnă între coapse. Pe chip i s-a așternut o expresie foarte serioasă. Se uită drept în ochii lui Billy.

— Ținta este un profesionist, la fel ca tine. Numai că tipul ăsta nu întreabă niciodată dacă e vorba despre un om bun sau unul rău. Nu face diferențele astea. Dacă-i convine plata, atunci acceptă contractul. Deocamdată o să-l numim „Joe“. În urmă cu șase ani, sau poate șapte, că nu contează, Joe ăsta a omorât un puști de cincisprezece ani pe drumul către școală. Era puștiul ăla un om rău? Nu. Ba chiar era premiant. Dar cineva a vrut să-i transmită un mesaj tatălui. Puștiul a fost mesajul. Joe a fost mesagerul.

Billy se întreabă dacă povestea este reală. Posibil să nu fie, pentru că pare de domeniul fantastic al lumii basmelor, însă lui i se pare adevărată.

— Îmi ceri să ucid un ucigaș.

Parcă ar încerca să se lămurească.

— Te-ai prins. Acum Joe e într-o pușcărie din Los Angeles. La Men's Central e închis. Acuzat de ultraj și tentativă de viol. Să-ți zic ceva despre chestia cu tentativa de viol: dacă nu ești una dintre gagicile de la MeToo¹, atunci n-ai de ce să te vaiți. A agățat o scriitoare care era în Los Angeles la o conferință – o scriitoare *feministă* – pentru că a confundat-o cu o prostituată. I-a făcut avansuri – presupun că nițel cam obscene – și tipa i-a dat în ochi cu spray lacrimogen. El i-a tras una în dinți și i-a dislocat falca. Probabil că individa a vândut încă o sută de mii de cărți de-ale ei pe chestia asta. Ar fi trebuit să-i mulțumească în genunchi, nu să-l dea pe mâna poliției, nu crezi?

Billy nu crede nimic.

¹ Mișcarea „ȘiEu“ este o mișcare internațională împotriva hărțuirii și a violenței sexuale, apărută în 2017 (n. tr.).

— Haide, măi, Billy, gândește-te! Dumnezeu știe câți oameni a lichidat tipul ăsta și o apărătoare a drepturilor linguristelor reușește să-i dea în ochi cu spray cu piper? Zău așa. E de tot răsul.

Billy schițează un zâmbet de complezență.

— Los Angelesul e în cealaltă parte a țării.

— Ai dreptate, numai că mai întâi a fost *aici* și după aia s-a dus *acolo*. Habar n-am de ce a fost aici și nici nu-mi pasă, dar știu că voia să joace pocher și cineva i-a zis unde să găsească o partidă bună. Că, vezi tu, amicul Joe se consideră un mare jucător și are mulți bani de aruncat pe geam. Ca să nu mai lungesc povestea, chestia e că a pierdut mult de tot. Și, pe la cinci dimineața, când a fost clar cine e câștigătorul partidei, Joe l-a împușcat în burtă și a luat banii – nu doar ai lui, ci *toți* banii. A încercat unul să-l împiedice, probabil alt bou care jucase și el, și Joe l-a împușcat și pe ăsta.

— Au murit amândoi?

— Câștigătorul a murit la spital, dar după ce l-a identificat pe Joe. Tipul care a încercat să intervină a reușit să scape. Și el l-a identificat pe Joe. Și mai știi ceva?

Billy clatină din cap.

— Erau și camere de supraveghere. Pricepi ce-a urmat?

Bineînțeles că Billy pricepe.

— Nu chiar.

— California îl acuză de ultraj. Chestie care o să rămână. Probabil că o să se renunțe la acuzația de tentativă de viol, că doar nu i-a dat una în cap mimozei și n-a tras-o într-o alee întunecoasă; în realitate, s-a oferit s-o plătească, deci nu e vorba decât despre solicitare de servicii sexuale și pe procuror îl doare undeva de asta. Cu tot cu timpul cât stă în spatele gratiilor până la proces, n-ar primi decât vreo nouăzeci de zile de pârnaie. Și s-ar zice că și-a plătit datoria față de societate. Dar uite că *apare* acuzația de crimă, iar pe malul celălalt al fluviului Mississippi acuzația de crimă e luată foarte în serios.

Billy știe asta. În „statele roșii”¹, asasinii plătiți sunt condamnați la moarte. Nu-l deranjează deloc.

— După ce o să se uite la înregistrările camerelor de supraveghere, cu siguranță că jurații vor decide să-i facă injecția letală dragului de Joe. Pricepi cum stă treaba, da?

— Sigur.

— După cum era de așteptat, și-a luat un avocat care să conteste procedura de extrădare. Știi ce-i aia „extrădare”, da?

— Sigur.

— Bravo! Avocatul lui Joe se dă peste cap să rezolve chestia asta și să știi de la mine că nu-i vreunul dintre avocații aia care se ocupă doar de cazuri minore, nu-i un „vânător de ambulante”². Deja a reușit să obțină o amânare de treizeci de zile a audierilor și se va folosi de răgazul ăsta ca să se gândească cum să tragă de timp în continuare. Însă, în cele din urmă, tot va pierde. Iar Joe e închis la izolare, pentru că un coleg a vrut să-i ia jugulara cu șişul. Dragul de Joe l-a dezarmat și i-a rupt mâna din încheietură. Dar, acolo unde-i unul cu un şiş, mai pot apărea alți zece.

— A fost ceva premeditat? Întreabă Billy. Ceva pus la cale de membrii bandelor din Los Angeles? Au avut ceva de împărțit cu el? Nick ridică din umeri.

— Cine știe? Pentru moment, Joe are garsoniera lui personală, nu trebuie să se amestece cu restul porcilor din cocină și are dreptul să iasă treizeci de minute pe zi în curte, singur-singurel. *Tot* în timpul ăsta, avocatul lui face apel la anumite persoane. Mesajul pe care îl transmite e că individul o să divulge o chestie foarte tare dacă nu se renunță la acuzația de crimă.

— Se poate întâmpla așa ceva?

Billy nu vrea să creadă una ca asta, chiar dacă victima lui Joe la partida de pocher era un om rău.

¹ *Red states*, în lb. engleză, statele cu electorat predominant republican (n. tr.).

² *Ambulance chaser*, lb. engleză, avocat care își caută clienți chiar la locul accidentelor (n. tr.).

— Procurorii ar putea renunța să mai ceară pedeapsa cu moartea sau poate chiar să încerce să schimbe acuzația de crimă cu premeditare în ucidere din culpă?

— Nu gândești rău, Billy. Măcar ești pe calea cea bună. Însă am auzit că Joe cere să se renunțe la toate acuzațiile. Probabil că are el un as în mânecă.

— Își imaginează că deține niște informații în urma cărora poate să scape de acuzația de crimă.

— Zice ăla care a scăpat de numai Dumnezeu știe câte ori! exclamă Nick râzând.

Dar Billy nu râde.

— Eu nu am împușcat pe nimeni pentru că am pierdut la pocher. Nu joc pocher. Și nu *fur*.

Nick dă cu putere din cap.

— Știu, Billy. Tu ai treabă doar cu oamenii răi. Doar făceam nițel mișto de tine. Haide, termină-ți paharul!

Billy și-l termină. Și își spune: *Două milioane. Un singur contract. Și își mai spune și: Care-i șpilul?*

— Probabil că cineva vrea neapărat să-l împiedice pe tipul ăsta să dea pe goarnă tot ce știe.

Nick întinde degetul arătător spre el, de parcă cine știe ce deducție formidabilă ar fi făcut Billy.

— Te-ai prins și acum. În fine, eu primesc un mesaj de la tipul ăsta de aici, un localnic – o să ai ocazia să-l cunoști dacă accepți contractul –, și mesajul ăla zice că noi căutăm un trăgător profi, cel mai bun dintre cei mai buni. Și eu zic că ăla e Billy Summers, și cu asta, basta.

— Deci, îmi ceri să-l lichidez pe tipul ăsta, dar nu în Los Angeles Aici.

— Nu eu îți cer. Ține minte că sunt doar intermediarul. Altcineva îți cere. Cineva cu buzunare foarte adânci.

— Care-i șpilul?

Nick își declanșează zâmbetul. Întinde din nou arătătorul spre Billy.

— N-o iei pe ocolite, nu? Treci direct la subiect. Numai că acum nu-i vorba de niciun șpil. Sau poate că e, depinde de părerea ta. Despre timp e vorba. Ai să stai aici...

Și dă din mână spre căsuța zugrăvită în galben. Poate și spre cartierul în care se află – cartier despre care Billy va afla că se numește Midwood. Sau poate face semn spre întregul oraș, aflat la est de Mississippi și chiar sub Linia Mason-Dixon¹.

— ... destul de multă vreme.

4

Mai discută puțin. Nick îi spune lui Billy că sunt stabilite coordonatele, adică locul de unde va trage Billy. Îi mai spune că nu trebuie să ia nicio hotărâre până nu vede și nu află mai multe informații. Pe care le va căpăta de la Ken Hoff. Acesta este localnicul. Nick spune că astăzi Ken e plecat din oraș.

— Știe ce folosesc?

Nu este o acceptare, dar este un pas mare în acea direcție. Două milioane doar ca să frece menta o vreme și după aia să tragă un singur foc. Greu de refuzat un asemenea chilipir.

Nick dă din cap.

— În regulă. Când mă voi întâlni cu Hoff ăsta?

— Mâine. Te sună diseară la hotel și-ți zice când și unde.

— Dacă accept, o să am nevoie de un pretext ca să justific de ce mă aflui aici.

— Am rezolvat-o și pe asta și e o superbitate. Giorgio a venit cu ideea. O să-ți spunem mâine-seară, după ce te întâlnești cu Hoff.

Nick se ridică. Întinde mâna. Billy i-o strânge. A mai dat mâna cu Nick și înainte și, de fiecare dată, a făcut-o în silă,

¹ Graniță istorică între statele din nordul și cele din sudul SUA (n. tr.).

pentru că Nick este un om rău. Deși e cam greu să nu-ți fie simpatic, un pic doar, nu mai mult. Și Nick este profesionist, iar zâmbetul lui nu dă niciodată greș.

5

Paulie Logan îl duce înapoi la hotel. Paulie nu este un tip vorbăreț. Îl întreabă pe Billy dacă poate să dea drumul la radio. Billy îi răspunde că da, iar atunci Paulie găsește un post cu muzică pop-rock. La un moment dat, spune:

— Loggins și Messina¹, ăștia-s cei mai tari.

Cu excepția înjurăturilor adresate unui tip care-i taie drumul pe Cedar Street, la asta se rezumă toată conversația lui.

Pe Billy nu-l deranjează. Se gândește la toate filmele cu hoți care pun la cale o ultimă lovitură pe care le-a văzut la viața lui. Dacă *noir* este un gen cinematografic, atunci „o ultimă lovitură” ar trebui să fie un subgen. În filmele acelea, ultima lovitură se termină întotdeauna prost. Billy nu este un hoț și nu face parte dintr-o bandă și nu este superstițios, dar, chiar și așa, chestia asta cu „ultima lovitură” nu-i dă pace. Poate din cauză că prețul este atât de mare. Poate din cauză că nu știe cine îl plătește și de ce. Poate chiar din cauză că a auzit de la Nick că ținta lui a omorât odată un elev premiant, în vârstă de doar cincisprezece ani.

— Mai rămâi pe aici, da? îl întreabă Paulie când intră cu mașina în curtea din fața hotelului. Că o să-ți aducă Hoff instrumentul care-ți trebuie. Puteam să ți-l aduc și eu, dar a zis Nick că nu.

Oare mai rămâne pe aici?

— Nu știu. Poate.

Coboară din mașină.

— Probabil.

¹ Duet de muzicieni pop-rock din anii '70 (n. tr.).

6

Ajuns în cameră, Billy își deschide laptopul. Modifică data și își verifică VPN-ul¹, deoarece hackerilor le plac foarte mult hotelurile. Ar putea să caute pe Google tribunalele din comitatul Los Angeles, pentru că audierile care însoțesc procedurile de extrădare trebuie să fie informații publice, dar există metode mai simple ca să obțină ce vrea. Și chiar vrea. Mare dreptate a avut Ronald Reagan când a zis: „crede, dar verifică”.

Billy intră pe site-ul cotidianului *LA Times* și plătește abonamentul pe șase luni. Folosește un card bancar care aparține unui personaj fictiv, pe nume Thomas Hardy, pentru că Hardy este scriitorul preferat al lui Billy. În orice caz, îl preferă tuturor celorlalți exponenți ai naturalismului literar. După ce primește acceptul, caută *scriitoare feminista* și apoi adaugă *tentativă de viol*. Găsește șase articole, fiecare mai sumar decât precedentul. Este acolo și o fotografie a scriitoarei feministe, care arată super și are o mulțime de lucruri de spus. Presupusul atac a avut loc în curtea din fața Hotelului Beverly Hills. S-a descoperit că presupusul făptaș avea asupra lui o mulțime de documente de identitate și carduri bancare. *LA Times* susține că numele lui real este Joel Randolph Allen. În 2012, a reușit să scape de o altă acuzație de viol în Massachusetts.

Deci „Joe” nu-i prea departe de numele lui adevărat, își spune Billy.

Apoi intră pe site-ul cotidianului local, se folosește din nou de cardul pe numele lui Thomas Hardy ca să capete acces și caută *crimă partidă de pocher*.

Și, da, găsește articolul; iar fotografia aleasă din înregistrarea camerei de supraveghere video chiar este incriminatoare. Dacă totul s-ar fi întâmplat cu o oră mai devreme, nu ar fi fost suficientă lumină ca să se deslușească trăsăturile criminalului, dar în

¹ VPN, acronim al Virtual Private Network, rețea privată virtuală (n. tr.).

colțul de jos al pozei se vede ora 5:18. N-a răsărit încă soarele, dar nici mult nu mai are, iar chipul individului de pe alee este cât se poate de clar pentru un procuror. Ține mâna în buzunar, așteaptă ceva în fața unei uși pe care scrie ZONĂ DE ÎNCĂRCARE MARFĂ NU BLOCAȚI ACCESUL și, dacă Billy ar face parte din juriul de la proces, probabil că ar vota în favoarea condamnării la moarte doar pe baza acestei probe. Pentru că Billy Summers este un maestru al premeditării și exact la dovada premeditării unei crime se uită acum.

În cel mai recent articol al cotidianului din Red Bluff scrie că Joel Allen a fost arestat în Los Angeles sub acuzații fără nicio legătură cu crima de la partida de pocher.

Billy este sigur că Nick crede despre el că s-ar ghida mereu doar după aparențe. La fel ca toți cei pentru care a lucrat în anii de când se ocupă cu treburi dintr-astea, și Nick crede că, în afară de talentul remarcabil de lunetist, Billy nu mai are nicio altă calitate, ba chiar că este puțin mai greu de minte, poate chiar frizând imbecilitatea. Nick s-a lăsat convins de *eul tembel*, pentru că Billy se străduiește să nu exagereze. Fără gură căscată, fără ochi sticloși și lipsiți de orice expresie, fără reacții complet cretine. O carte cu benzi desenate face minuni. Romanul lui Zola pe care îl citește se află la fundul valizei. Și dacă i-o percheziționa cineva și dădea peste el? Atunci Billy ar spune că a găsit cartea aia în buzunarul unui scaun din avion și a luat-o cu el pentru că i-a plăcut tipa de pe copertă.

Se gândește să-l caute pe net și pe premiantul de cincisprezece ani, numai că nu are suficiente informații. Ar putea să intre pe Google, dar l-ar căuta întreaga după-amiază fără să-l găsească. Și chiar dacă l-ar găsi, n-ar avea de unde să fie sigur că exact acela este premiantul cu pricina. Bine măcar că știe că se confirmă povestea spusă de Nick.

Își comandă un sandwich și un ceai. După ce îi este adusă comanda, se așază lângă fereastră, își mănâncă sandwichul și citește *Thérèse Raquin*. I se pare că romanul este un melanj între

James M. Cain¹ și o carte de benzi desenate horror de la EC² din anii '50. După prânzul luat destul de târziu, se întinde pe pat, cu mâinile sub ceafă și sub pernă, ca să simtă răcoarea ascunsă acolo. Care răcoare, aidoma tinereții și frumuseții, nu durează prea mult. O să vadă ce are de spus tipul ăsta, Ken Hoff, și, dacă tot ce-i spune el se confirmă, atunci este posibil să accepte contractul. Cu toate că așteptarea i se va părea foarte grea; niciodată nu s-a priceput să aștepte (a încercat odată să apeleze la meditația Zen, dar nu i-a ieșit); însă, pentru un câștig de două milioane de dolari, o să își pună răbdarea la încercare.

Billy închide ochii și adoarme.

În aceeași seară, la ora șapte, ia cina în cameră și se uită pe laptop la *Jungla de asfalt*³. Alt exemplu despre blestemul care însoțește ultima lovitură. Sună telefonul. Este Ken Hoff. Îi zice lui Billy unde să se întâlnească în după-amiază următoare. Billy nu are nevoie să-și noteze. Notițele de genul ăsta pot fi periculoase, plus că el are o memorie foarte bună.

¹ James Mallahan Cain (1892–1977), scriitor american de origine irlandeză, unul dintre pionierii genului *noir*, printre ale cărui romane polițiste se numără *Poștașul sună întotdeauna de două ori* (n. tr.).

² Entertainment Comics, editură de BD-uri, în vogă prin anii '40 și '50 (n. tr.).

³ *The Asphalt Jungle*, film *noir*, din 1950, regizat de John Huston (n. tr.).